



OP EEN DWAALSPOOR

Ria van der Ven-Rijken

THICK STALLER

OP EEN DWAALSPOOR

Van Ria van der Ven-Rijken verschenen eerder:

Bloemen voor Rozemarijn

Vormloos begin

Het feest begint later

De thuiskomst

Droomvlucht

Soms gaat het anders

Een nieuwe bestemming

Pijnlijk verleden

Ria van der Ven-Rijken

Op een dwaalspoor



VCL serie

ISBN 978 90 5977 374 5
NUR 344

© 2009 VCL-serie, Kampen
Omslagillustratie: Jack Staller
Omslagbelettering: Van Soelen, Zwaag

www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tessa van Vliet draaide haar auto de polderweg op. Een smalle geasfalteerde weg, met aan weerszijden een laag grind op vette kleigrond. Ze moest altijd uitkijken voor steenslag tegen haar auto wanneer tegenliggers passeerden en de wielen van haar auto in de berm kwamen. Rustig rijden was de beste remedie om problemen te voorkomen. In de verte zag ze haar ouderlijk huis opdoemen, een boerderij die de naam ‘De wijde blik’ droeg. Het agrarische bedrijf dat achter ‘De wijde blik’ lag, en waar haar vader altijd de scepter had gezwaaid, stond het laatste jaar onder Jacco’s beheer. Jacco was haar vier jaar oudere broer, die samen met schoonzus Nicolien en hun twee zoontjes Job en Frankie van zes en vier jaar, in het naburige plaatsje Almkerk woonden. Haar knorrige vader Bertus van Vliet was voorlopig nog niet van plan te verhuizen en plaats te maken voor het gezin van Jacco, zijn opvolger. Vader hielp dagelijks nog mee in het bedrijf, maar had duidelijk gas terug moeten nemen toen hij vorig jaar last had gekregen van hartritmestoornissen. Dat was ook niet bevorderlijk geweest voor zijn humeur. Moeder Magda zat er tot op de huidige dag mee. Ze kon niet goed tegen zijn sikkeneurigheid en beklagde zich regelmatig over vaders gemopper. Tessa trok zich er niet veel van aan. Vader was altijd al een eigenzinnige, wat in zichzelf gekeerde man geweest. Ze herinnerde zich nog als de dag van gisteren dat hij het absoluut oneens was geweest met haar beroepskeuze. Ze was tien jaar geleden naar de politie-academie gegaan en was intussen al heel wat jaartjes werkzaam als politieagente in het district Breda, Noord-Brabant.

‘Er is al geweld genoeg op deze wereld,’ had vader gemopperd toen ze zich voor de politieopleiding had laten inschrijven. ‘En nu ga jij het gevaar opzoeken. Politieagent. Kind, dat is toch niets voor jou. Kijk liever uit naar een ferme boerenjongen om mee te trouwen. Ik kan nog wel wat extra handjes in mijn bedrijf gebruiken, hoor.’

Tja, dat vader moeite had met haar beroepskeuze, wist ze maar al te goed. Het besef dat ze dagelijks gevaar liep, stond hem niet aan.

Tessa nam gas terug en reed haar auto naar het plekje waar ze altijd parkeerde wanneer ze thuiskwam. Van achter het keukenraam zag ze moeder al zwaaien. Er werd op haar gewacht. Tessa lachte blij, greep haar handtas en opende het autoportier. De boerenjongen waarnaar haar ouders al zo veel jaar verwachtingsvol en gespannen uitkeken, had ze nog steeds niet gevonden. Ze was op haar dertigste nog steeds alleen, vrijgezel. Ze had geen relatie. Er was niemand die enige moeite had genomen om haar het hof te maken. De laatste tijd betrapte ze zich erop dat het verlangen naar een serieuze, lieve levenspartner toenam. Als jong meisje van zestien had ze eens een paar weken verkering gehad, en ook op haar achttiende nog een keer. Maar beide vriendjes hadden haar voor een ander knap meisje in de steek gelaten. Die gebeurtenissen hadden Tessa diep gekwetst. ‘Trek het je niet aan, meid. Geen handvol, maar een land vol.’ Met deze woorden hadden haar ouders haar destijds getroost. Ze was nog jong genoeg, en ook mooi. Ze kon aan iedere vinger wel tien jongens krijgen. Aan haar uiterlijk mankeerde niets. Ze had donkerblond schouderlang haar, ernstig kijkende bruine ogen, een kuiltje in haar kin en een slank postuur. Maar er had zich in de achterliggende jaren geen enkele jongeman meer gemeld. Toen ze naar de politie-academie was gegaan om haar opleiding te volgen, had ze geen tijd gehad om aan verkering en vriendjes te denken. Haar studie eiste alle aandacht op. Nadat ze haar examen had gedaan en de ambtseed had afgelegd, was moeder degene geweest die haar had geconfronteerd met haar vrijgezellenbestaan. ‘Het wordt tijd om eens serieus rond te kijken naar een mogelijke huwelijkskandidaat, Tessa. Je bent intussen al vierentwintig. Straks ben je te oud en blijf je alleen over.’ Sindsdien had haar moeder haar vaker met dit soort onheilspellende uitspraken geconfronteerd. Alsof ze de mannen voor het uitkiezen had. Dat had ze niet. Voor geen enkele man was van

haar kant tot op heden een vonkje overgesprongen. Gewone vriendschap was de enige vorm van relatie waarmee ze het tot dusverre moest doen. Ze had genoeg vriendinnen en vrienden met wie ze regelmatig optrok, zoals enkele aardige collega's. Maar geen enkele man had een speciaal plekje in haar leven gekregen.

Tessa graaide haar weekendtas uit de kofferbak van haar auto en duwde de klep dicht. Op het erf rende Fikkie, de boerenfox van vader, luid keffend op haar af om haar te verwelkomen. Ze aaide hem verstrooid achter zijn oren. In de keuken kuste ze moeder op de wang.

‘Wat fijn dat je er weer bent, Tess.’ Moeder kneep even in haar arm van genoegen. ‘Ga je maar snel omkleden. Dan zorg ik daarna voor een kop koffie.’

Tessa keek naar het politie-uniform dat ze nog aan had. Ze was vanmiddag na diensttijd thuisgekomen in het appartement dat ze huurde in een buitenwijk van Breda, maar had geen zin gehad om zich te verkleden. Ze ging veel liever eerst op ‘De wijde blik’ onder de douche. Daarna zou ze haar vrijetijdskleding aantrekken. Er was ook een praktische reden. Het uniform kon moeder dan meteen mee wassen en strijken, zodat het maandagochtend weer netjes klaar zou hangen voor aanvang van haar dienst.

‘Goed, mam. Over een halfuurtje ben ik weer present voor een kop koffie.’

Tessa wilde de keuken verlaten, maar moeder legde nog even een hand op haar schouder voordat ze de deur achter zich dicht wilde slaan. ‘Voordat ik het vergeet, Tess... Hanneke heeft een uur geleden gebeld, je was mobiel niet te bereiken, zei ze.’

‘Dat klopt. Ik heb m'n gsm uit staan.’ Tessa graaide in haar broekzak naar haar mobiele telefoon. Met een enkele druk op wat knopjes zag ze de gemiste oproep.

‘Ik bel haar wel terug. Tot zo, mam.’ Met de weekendtas in haar linkerhand en haar schoudertas bungelend over haar rechterschouder liep Tessa de trap op naar haar oude, vertrouwde

kamertje. Ze wilde eerst douchen alvorens ze Hanneke zou bellen. Een telefoongesprek met Hanneke duurde meestal lang. Hanneke had altijd zo veel te vertellen. Over haar man Ben en hun drie kindertjes. Hanneke had het enorm getroffen met haar fijne gezinnetje. Vanaf de kleuterschool waren Tessa en zij al beste vriendinnen met elkaar. Daar was nooit enige verandering in gekomen. Zelfs niet toen Hanneke Ben Jong-sma leerde kennen en trouwplannen kreeg. In vijf jaar tijd kregen Hanneke en Ben drie kinderen: Kim, Niek en Thijs. Baby Thijs was nu al bijna drie maanden, bedacht Tessa terwijl ze zich douchte en aan de kleine lievelingen van haar vriendin dacht. Wat zou ze zelf ook graag een man leren kennen met wie ze haar leven kon delen. Tessa voelde het gemis van een speciale vriend in haar leven heel intens opkomen. Zou dat nog wel voor haar weggelegd zijn, vroeg ze zich af. Of zou ze haar leven lang alleen blijven? Alleenstaand, nooit bij iemand horen. Ze droogde zich af met een badlaken en huiverde. Ze was erg op haar vrijheid gesteld, dat wel. Ze hoefde aan niemand verantwoording af te leggen. Ze kon altijd haar eigen gang gaan. Maar naast alle voordelen van haar vrijgezellenleventje voelde ze het gemis aan een partner met de dag toenemen. Raar, dat ze dat niet eerder zo intens had gevoeld. Kwam het nu doordat ze ouder werd en de dertig al gepasseerd was? Tessa hees zich in een spijkerbroek, trok een shirtje aan en daaroverheen een leuk colbertje met fraaie opdruk. Een half jaar geleden had ze deze combinatie gekocht op advies van de modebewuste Hanneke. Toen Tessa zich dat herinnerde, pakte ze meteen haar mobiele telefoon en toetste ze Hannekes 06-nummer in. Ze moest nu even tijd nemen om Hanneke terug te bellen.

‘Ha, die Hanneke. Alles goed?’ Tessa lachte spontaan toen ze de enthousiaste stem van Hanneke in haar oor hoorde.

‘Hoi Tess...’

Ze voelde natte druppels uit de punten van haar haren in haar hals glijden en veegde die weg met de handdoek waarmee ze zich zojuist had afgedroogd. Ze luisterde naar de overvloed

aan woorden die Hanneke over haar uitstrooide. Met de kinderen en Ben ging alles goed. En of Tessa vanavond een uurtje tijd had om op de kleintjes te passen. De moeder van Ben lag in het ziekenhuis. Hanneke wilde graag naar het bezoekuur, samen met Ben.

‘Kun je een uurtje, Tess? Alsjeblieft...’

Tessa zuchtte licht. Ze had vanavond graag thuis willen blijven om een poosje over het erf van ‘De wijde blik’ te wandelen. Er waren afgelopen week aardig wat arrestaties in een achterstandswijk verricht waarbij ze had geholpen, zelfs met gevaar voor eigen leven. Een jongen van twintig had enkele seconden een mes op haar gericht. Een enorme bedreiging. Gelukkig had Ernst Wierda, haar collega, hem het mes snel afhandig weten te maken. Daarnaast stond het ernstige verkeersongeval van deze ochtend haar nog helder voor ogen. Er waren twee doden gevallen. De traumahelikopter was eraan te pas gekomen voor een derde slachtoffer. Een wandeling over het erf en de stilte van de avond zouden haar goed doen, wist ze. Hier op het platteland kon ze de gebeurtenissen nog eens overdenken en verwerken. De lucht, de wind en de stilte waren in de loop van de jaren heilzame elementen geworden voor de verwerking van het beroepsgevaar dat ze dagelijks liep.

‘Oké. Een uurtje, zei je?’ Die wandeling kon ze natuurlijk ook later op de avond maken. Hoewel, moeder zou het vast ongezellig vinden als ze na het eten meteen weer weg wilde.

‘Ja, veel langer duurt het niet. Maar je gaat daarna niet meteen weer weg, hoor Tess. Ik heb je al tijden niet gezien, en er is nog zo veel wat ik je moet vertellen.’

Daar was Tessa al bang voor. Bij Hanneke lukte het niet even een uurtje op visite te gaan. Ze verstond de kunst haar voor een hele avond op te eisen.

Tessa verbrak de verbinding met de belofte dat ze er om halfzeven zou zijn. Daarna liep ze naar beneden, waar moeder een kop koffie voor haar neerzette.

Moeder zuchtte enigszins bezwaard toen Tessa vertelde dat

ze na de warme maaltijd meteen naar Hanneke wilde om op haar kinderen te passen.

‘Ik maak het niet te laat, mam. Dat beloof ik,’ probeerde Tessa haar moeder gerust te stellen.

Maar moeder schudde langzaam haar hoofd. ‘Dat maakt me niet zo veel uit, kind. Je weet dat we Hanneke als een eigen dochter beschouwen. Jullie vriendschap duurt al zo lang. Natuurlijk moet je haar helpen nu de moeder van Ben in het ziekenhuis ligt. Maar het zou je vader en mij goeddoen als je zelf ook eens een leuke man leerde kennen. Een man om mee te trouwen en met wie je een gezinnetje kunt stichten.’

‘Hè, ma, geen gezeur, hoor.’ Tessa’s gezicht betrok. Ze duwde het kopje koffie van zich af. Als moeder over dit onderwerp wilde doorpraten, zou ze naar buiten gaan.

‘Ach, kind, als moeder maak ik me zorgen om je. Al je vriendinnen zijn getrouwd. Je wilt toch geen oude vrijster worden?’

‘Nee, dat wil ik ook niet. Kunnen we alsjeblieft over een ander onderwerp praten? Anders ga ik nu naar buiten.’

Moeder zuchtte nog eens diep en schudde haar hoofd. Dat Tessa nog steeds geen vaste vriend had, baarde haar de nodige kopzorgen. Straks was het kind te oud en alleen nog maar in trek om met een oudere weduwnaar of een gescheiden man te trouwen. Nou, daarvoor had ze haar dochter niet op deze wereld gezet. En Bertus ook niet. Ze wilden niets liever dan een goede schoonzoon en een paar kleinkinderen. Dat gunden ze Tessa allebei, maar het leek haar niet veel te interesseren. Het vrijgezellenleven van Tessa werd langzaam maar zeker een obsessie voor haar. Magda zocht koortsachtig in haar hoofd naar alle mannelijke vrijgezellen in de directe omgeving. Er waren er nog enkele. Tessa kende hen ook. Ze zag hen iedere vrije zondag in de kerk. Waarom deed ze toch zo weinig moeite om een van die kerels beter te leren kennen? Nee, Magda begreep echt niets van haar dochter. Misschien kon ze haar de helpende hand bieden en een van die jongemannen op zaterdagavond uitnodigen wanneer Tessa weer eens een weekend thuis was.

‘Heb je een drukke week gehad?’ veranderde Magda tactisch

van onderwerp. Het had geen zin erover door te praten. Tessa reageerde zo lichtgeraakt.

Tessa trok de kop koffie weer naar zich toe en dronk een paar slokjes.

‘Nogal wat arrestaties. U leest het morgen wel in de krant.’ Ze gaf een summiere toelichting op wat ze tijdens haar diensttijd had meegemaakt. Toen vader op kousenvoeten de keuken betrad, met Fikkie in zijn kielzog, zweeg ze wijselijk over haar werk. ‘Ha, die pa,’ begroette ze hem. ‘Alles goed met u?’

De oude man gromde iets onverstaanbaars, maar streek in het voorbijgaan toch even liefdevol over haar nog vochtige haar. Even later zat hij in de krant verdiept, en hielp Tessa haar moeder met het klaarmaken van de warme maaltijd.

Hanneke en Ben stonden al startklaar om naar het ziekenhuis te gaan toen Tessa arriveerde. Tessa omhelsde Hanneke, die een wat gejaagde indruk maakte. Zoals altijd zag Hanneke er tiptop uit. Lang donker haar, felle groene ogen, rode blosjes uit een poederdoosje op haar wangen en spierwitte tanden wanneer ze lachte. Daarbij was ze zoals altijd modieus gekleed. Ze had jaren lang als verkoopster in een modezaak gewerkt, maar na de geboorte van Kim was ze definitief gestopt met werken.

‘We spreken elkaar straks,’ fluisterde Hanneke in haar oor, terwijl Ben de voordeur al uit liep na een korte groet. ‘Wil je Kim om halfacht naar bed brengen? Thijs heeft een halfuur geleden zijn flesje al gehad, en ik heb hem zojuist tegelijk met Niekje naar bed gebracht.’

‘Goed, ik zorg ervoor. Groetjes aan je schoonmoeder, en wens haar beterschap.’

Tessa keek Hanneke na, die bij Ben in de auto stapte. Ze was een beetje nerveus, zag ze. Er was iets niet helemaal in de haak met Hanneke. Zo gejaagd was ze anders nooit. Ach, misschien kwam het wel door haar zieke schoonmoeder. In de kamer vond ze Kim in een hoekje van de bank. De kleine meid zat in haar nachton naar Sesamstraat te kijken.

‘Tante Tess,’ riep ze blij verrast, ‘kijkt u mee naar Tommie en Ieniemienie?’

Tessa omarmde het kleine meisje vertederd. ‘Natuurlijk, lieve schat.’ Ze ging naast Kim zitten en zag een kwartier lang allerlei andere vrolijke Sesamstraatfiguren de revue passeren. Ze herinnerde zich haar eigen kindertijd weer, toen het programma ook al zo razend populair was. Om halfacht liet Kim zich gewillig in bed helpen. Tessa vertelde nog een verhaaltje, bad het kindergebedje ‘Ik ga slapen, ik ben moe’ en kuste daarna het kleine meisje op haar wang. Voordat ze de deur achter zich dichttrok, keek ze nog eenmaal achterom. Kim had beide oogjes al dicht van vermoeidheid. Voorzichtig gluurde Tessa vervolgens naar de slapende Niek, en in het kamertje ernaast boog ze zich over de wieg van Thijs. Wat was Hanneke rijk, flitste het door haar heen. De kleine baby vertederde haar. Zachtjes streek ze langs het roze wangetje. Het mondje maakte smakkende geluidjes. Ze hoopte later zelf ook moeder te worden van een kleine baby. Maar dat leek nu nog oneindig ver weg. Ze was voorlopig nog alleen. Op dit moment kon ze niets anders doen dan af en toe van Hannekes rijkdom genieten. Hannekes kinderen waren haar erg dierbaar.

Om iets over halfnegen stopte de auto van Ben weer voor het huis. Tessa had al koffie gezet. Ze voelde zich thuis in de woning van haar vriendin. Tot haar verbazing zag ze alleen Hanneke uitstappen, en Ben weer wegrijden.

‘Gaat het niet goed met je schoonmoeder?’ informeerde ze meteen toen Hanneke binnenkwam. ‘Moet Ben daarom terug naar het ziekenhuis?’

‘O, nee, het gaat al wat beter met haar. Over twee dagen mag ze weer naar huis. Ben heeft vanavond nog een vergadering van de waterpoloploeg. Het kan vanavond laat worden. Daarom vind ik het fijn dat je nog even bij me kunt blijven. Anders zit ik zo lang alleen. Ik heb er een hekel aan dat Ben op vrijdagavond een vergaderafspraak maakt. De laatste tijd gebeurt dat zo vaak. Nou ja... de competitie van de waterpolo is zijn lust en zijn leven.’ Hanneke zuchtte alvorens ze verder ging.

‘Ging Kim zonder problemen mee naar bed? Ze is soms een beetje dwars omdat Thijs zo veel aandacht krijgt.’

‘Ja hoor,’ antwoordde Tessa. ‘Met Kim heb ik nooit problemen. Dat weet je. Het is zo’n lieve schat. De andere twee kleintjes slapen ook.’

Hanneke liet zich met een plof op de bank vallen. Het viel Tessa nu pas op dat ze er zorgelijk uitzag. Ze had zich niet vergist. Hanneke maakte een gespannen, nerveuze indruk. Tessa schonk voor hen beiden een kop koffie in.

‘Vertel me maar eens wat je dwarszit,’ moedigde ze Hanneke aan. ‘Er is iets met je. Ik zie het en ik voel het. Mij maak je niets wijs.’

‘O, Tess, jij ziet ook alles. Ik had gehoopt vanavond samen over leuke dingen te praten. Jij maakt op je werk al zo veel narigheid mee. Ik wil je niet met mijn zorgen belasten.’ Hanneke streek met een vermoeid gebaar haar haren achter haar oor, waarin ronde oorringen zachtjes rinkelden.

Tessa dronk van haar koffie en schudde zachtjes haar hoofd. ‘Jij bent al heel lang mijn beste vriendin, Han. In goede, maar ook in slechte tijden. Voor de draad ermee.’

Er gleed een glimlach over het gezicht van Hanneke. Maar in haar ogen verschenen plotseling tranen. ‘Het gaat om Jessica,’ begon ze fluisterend. ‘Er is iets met mijn zusje aan de hand, maar ik weet niet wat. Het lijkt erop dat ze me de laatste tijd negeert. Na de geboorte van Thijs is ze nog maar één keer bij me op bezoek geweest. Jij weet als geen ander dat Jessica en ik altijd samen optrekken. Ze is ook gek met de kinderen, vooral met Kim. Ik begrijp het niet, Tess. Als ik nu een afspraak met haar wil maken, heeft ze iedere keer opnieuw een smoes. Het is heel opvallend. Net als vanmiddag, toen ik haar vroeg of ze vanavond even op de kinderen wilde passen. Ze vertelde me dat ze al een afspraak had staan, maar ik geloof er niets van. Jessica stotterde. Ze stottert altijd wanneer ze liegt, Tess. Daarom moest ik jou inschakelen. Anders kon ik niet eens mee naar de moeder van Ben.’

Tessa’s gedachten vlogen naar Jessica, het vijf jaar jongere

zusje van Hanneke. Een hartelijke, vrolijke meid, die ze ook al heel lang kende. Ze had Jessica nog in de wandelwagen zien liggen toen haar vriendschap met Hanneke tijdens hun kleuterjaren ontstond. De problemen rondom Jessica's handicap had ze ook vanaf het begin meegemaakt. Jessica was slechthorend, een afwijking die was ontstaan na een hersenvliesontsteking die het meisje op tweejarige leeftijd had doorgemaakt. Op dit moment droeg ze in beide oren een modern hoortoestel als hulpmiddel. In haar woning had ze enkele aanpassingen tot haar beschikking, zoals een geluidsversterker op haar telefoon en een infraroodlamp die aanging wanneer men op de deurbel drukte. Maar dat was vroeger anders geweest, toen ze als kind met haar handicap moest leren omgaan. Via een kno-arts werd Jessica al snel doorgestuurd naar een audiologisch centrum, waar ze meer dan eens een gehoortest moest ondergaan. Tessa had in die tijd, net als Hanneke en de andere familieleden, geleerd altijd duidelijk te praten tegen Jessica. Het meisje leerde al heel jong naar de bewegingen van monden te kijken. Uiteindelijk kreeg ze professionele hulp om zich het liplezen eigen te maken. Niet alleen Jessica kreeg deze vorm van communicatie onder de knie, maar ook haar familie en Tessa. Dat gebeurde spelenderwijs.

‘Tja, dat is vreemd. Hebben jullie geen onenigheid met elkaar gehad? Je weet dat Jessica erg gevoelig is.’

‘Nee, absoluut niet. Ik begrijp het ook niet. Er is helemaal niets gebeurd. Toen ik van Thijs in het kraambed lag, is ze nog één keer op bezoek geweest. Daarna niet meer. En als we op zondag na de kerkdienst bij pap en mam zijn en elkaar daar ontmoeten, ontwijkt ze me. Het is eigenlijk heel bizar, en ik weet niet wat ik moet doen. Pap en mam hebben het volgens mij ook in de gaten.’ Er biggelde een traan over Hannekes wang.

Tessa fronste haar wenkbrauwen. Ze kon het verhaal van Hanneke nauwelijks geloven. De zusjes Hanneke en Jessica stonden altijd heel dicht bij elkaar. Er moest iets zijn. Anders zou Jessica nooit zo terughoudend reageren.

‘Heb je er al met Ben over gesproken?’

Hanneke schokschouderde gelaten en wreef met de muis van haar hand de tranen weg. ‘Ben zegt dat ik me aanstel en beren op de weg zie. Hij vindt dat Jessica haar eigen leven mag hebben, dat ik te veel beslag op haar leg. Maar dat is niet zo, Tess. Dat weet jij ook.’

Tessa zuchtte. Ze moest Hanneke gelijk geven. ‘Wil je dat ik binnenkort eens met Jessica ga praten om erachter te komen wat de reden van haar gedrag is.’

De betraande ogen van Hanneke glinsterden. Ze beet op haar lip en knikte. ‘Graag. Jessica vertrouwt jou. Dat weet je. Je bent als een zus voor haar. Ik wil er pap en mam niet mee lastigvallen.’

‘Komende week ga ik op bezoek bij Jessica.’

Dat stelde Hanneke gerust. Na het eerste kopje koffie dronken ze er samen nog een. Tessa vertelde over haar werk en het contact met haar collega’s bij de politie. ‘Ik was het bijna vergeten, maar aanstaande maandag krijgen we tijdelijk een nieuwe teamchef op het bureau.’

‘Wat een opwindend leven heb jij toch,’ zuchtte Hanneke. ‘Ik ben het contact met mijn oude collega’s kwijtgeraakt door de zorg voor mijn drie kindertjes. Ik heb soms het gevoel dat ik in een klein kringetje leef. Een kleuter, een peuter én een baby. Alles draait dagelijks om hen, van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat. Soms ben ik vreselijk jaloers op je, Tessa. Jij bent vrij om te doen en te laten wat je wilt.’

‘Rare,’ schold Tessa verontwaardigd. ‘Ben en jij zijn zo enorm gezegend met jullie gezinnetje. Dat mag je nooit vergeten, hoor. Het lijkt me heerlijk drie van die knuffeltjes te verzorgen.’

Om halftien kreeg Tessa baby Thijs en een flesje melkvoeding in haar armen gedrukt. Samen keken ze verrukt naar het kleine ventje dat zijn flesje keurig leegdronk. Toen Ben om halfelf arriveerde, stond Tessa op om weer naar ‘De wijde blik’ te gaan. Hij fronste zijn wenkbrauwen toen Tessa naar de

deur liep met de woorden: ‘Je hoort wel van me wanneer ik bij Jessica ben geweest.’

Later die avond, toen Tessa over het erf van haar vader liep en de donkere sterrenhemel afzocht naar alle bekende sterren, besepte ze dat de houding van Ben in deze situatie uiterst merkwaardig was geweest. Zijn reactie was wel erg kil geweest. Hij wist wat de beide zusjes voor elkaar betekenden. Een goede relatie die plotsklaps veranderde, had niets met beren op de weg te maken. Er moest iets gebeurd zijn. Enfin, ze zou komende week eens met Jessica gaan praten. In de verte hoorde ze de kerkklok twaalf keer slaan. Het was middernacht. Haar ouders lagen al op bed, en Fikkie in zijn mand. Tessa liet haar gedachten nog eens de vrije loop over enkele situaties op haar werk. Het mes dat op haar werd gericht, de dreiging die daarvan uitging en het ernstige auto-ongeluk met dodelijke afloop. Het was goed dat ze nu geen weekenddienst had, maar twee dagen stoom kon afblazen op ‘De wijde blik’. Ze ging op de tuinbank zitten die tegen het huis aan stond. Uit het duister kwam een van de vele poezen lopen die de boerderij rijk was. Het lenige beest sprong naast haar op het bankje en nestelde zich vervolgens op haar schoot. Ze aaide de zachte vacht en de dikke buik die vol met jongen zat. Vast een reden waarom het dier vannacht niet op muizenjacht wilde. Ze kreeg nesteldrang. Het zou niet lang meer duren. Een halfuurtje later stond Tessa op en schoof de poes voorzichtig van haar schoot op het bankje, waar het dier gewoon verder sliep. Tessa had het koud gekregen, maar de stilte van deze aprilnacht had haar goedgedaan. Morgen was ze van plan samen met moeder naar Jacco, Nicolien en de jongens te gaan. Ze keek er nu al naar uit. Job en Frankie waren gek met haar, en dol op haar belevenissen bij de politie. Ze vertelde hun lang niet alles; daar waren ze nog te klein voor. Maar wat spannende details over een achtervolging deden het altijd goed. Stilletjes sloop Tessa naar boven. Ze kroop onder het dekbed en sliep niet veel later in.

André Bontekoe duwde de garagedeur dicht en draaide hem op slot. Het leren motorpak zat hem als een tweede huid om zijn lijf. Hij duwde de helm over zijn donkerblonde haren, het vizier voor zijn blauwe ogen, en stapte op zijn motor. Met een rappe beweging startte hij zijn zwarte, glimmende BMW BOXER. Even had hij gearzeld vanmorgen al zo vroeg met zijn motor op stap te gaan. Zijn auto stond ook in de garage. Als hij gebruik maakte van zijn auto, hoefde hij zich niet eerst helemaal in een motorpak te hijsen. Maar de weersverwachting voor deze dag was buitengewoon goed, evenals die voor de komende week. Hij had echt zin in een rit op zijn motor. Over een uur verwachtte hij in Breda te zijn, om zich later op de ochtend bij het plaatselijke regiokorps te melden. Daar zou hij voorlopig enkele maanden als teamchef ingezet worden om een langdurig zieke collega te vervangen. André had deze kans met beide handen aangegrepen toen de regionale korpsleiding van Den Haag hem deze tijdelijke standplaats aanbood. Hij dacht al weken na over een overplaatsing, maar steeds had hij gearzeld, omdat het korps waarover hij de leiding had, hem zo vertrouwd was. Nu het aanbod van tijdelijke aard was, had hij de knoop doorgehakt.

André gaf gas en de motor reed met een vaart de straat uit. Voordat hij zijn motor de snelweg op stuurde, reed hij via een kleine omweg door een buitenwijk. Een wijk met dure villa's en vrijstaande bungalows. Daar bleef hij een poosje staan kijken, met het vizier van zijn helm omhooggeschoven. Helemaal achteraan in de laan stond het grootste huis van de wijk. Dat was het huis waar zijn Nienke nu woonde. Nienke de Lange, die hem een halfjaar geleden in de steek had gelaten voor een andere man, de steenrijke zakenman Ruud Bossers. Vorige week waren ze getrouwd. Op een afstand had André staan toekijken hoe Ruud zijn mooie jonge bruid uit de witte trouwkoets met paarden ervoor hielp en samen met haar het

stadhuis in liep. André had er een brok van in zijn keel gekregen. Drie jaar was Nienke zijn meisje geweest. Hij hield zielsveel van haar. Ze hadden samen toekomstplannen gehad en hadden binnen afzienbare tijd willen trouwen. Maar toen was Ruud in het leven van Nienke gekomen. Zijn rijkdom had haar als een magneet aangetrokken. ‘Met Ruud als echtgenoot heb ik in het leven veel meer kansen, Dré. Dat begrijp je toch wel?’ had ze gezegd. Zo simpel was het voor Nienke geweest. André kreeg nog een bittere smaak in zijn mond als hij zich haar woorden herinnerde.

Vanaf dat moment had hij aan overplaatsing gedacht. Hij moest een poosje weg uit deze plaats. Er waren te veel herinneringen. Het bleef hem steeds achtervolgen, en het lukte hem niet de periode met Nienke achter zich te laten. Hij staarde naar het riante huis, dat er stil bij lag op dit vroege uur van de dag. De tuin stond in bloei. Hij hoefde niet bang te zijn dat de voordeur plotseling zou opengaan of dat Nienke met haar hoofd uit het raam zou komen hangen. Hij wist van een informant dat ze op huwelijksreis was gegaan, daags na haar huwelijk met Ruud. André wilde alleen haar huis nog even zien, voorgoed afscheid nemen en deze periode definitief afsluiten. Hij hoopte dat het hem zou lukken, want ondanks haar ontrouw hield hij nog steeds van haar. Als ze nu naar hem toe zou komen lopen, zou hij zijn armen wijd openspreiden en haar alles vergeven. Maar dat zou nooit gebeuren. Daar zorgde de rijkdom van Ruud wel voor.

André duwde met een beweging van zijn voet de motor halverwege de straat en keerde om. Het vizier ging weer voor zijn ogen, en hij gaf flink gas, zodat zijn motor buitensporig hard brulde toen hij veel te snel wegreed. Op de snelweg voerde hij zijn snelheid van meet af aan hoog op. Met Nienke in zijn hoofd moest hij zich altijd afreageren. Haar onvoorwaardelijke keuze voor een rijke man als Ruud Bossers maakte nog steeds behoorlijk wat agressie los in zijn binnenste. Hij reed behendig langs auto's, vrachtwagens en bussen. Het ochtendverkeer begon een beetje op gang te komen. Als hij flink gas

gaf, zou hij een verwachte file bij Breda nog op tijd kunnen ontwijken. Voor aanvang van zijn dienst wilde hij nog even naar zijn tijdelijke pension rijden; daar had zijn werkgever een etage voor hem gehuurd. Afgelopen vrijdag had hij er al enkele persoonlijke spullen gebracht, waaronder zijn kleding, toiletartikelen en – niet te vergeten – zijn dienstkleding. Om half-tien verwachtte hij een politiemedewerker van het korps Breda, die hem met een dienstauto zou komen halen. Er stond gepland dat hij om elf uur aan het hele politieteam voorgesteld zou worden, voor zover dat mogelijk was. Er waren natuurlijk altijd wel enkele agenten op straat om toezicht te houden. Die zou hij later op de dag ontmoeten, aan het eind van hun dienst. André hing voorover op zijn motor. De kilometers vlogen onder zijn wielen voorbij. Hij voelde zich wonderlijk licht en gaf nog wat extra gas toen hij een andere snelle wagen passeerde. Het was op de motor steeds weer een uitdaging het andere verkeer dat snel reed, met een nog hogere snelheid te passeren. Nog geen minuut later werd hij onverwacht tot de orde geroepen om snelheid te minderen. Achter hem verscheen ineens een politieauto. Hij zwenkte naar rechts om de auto te laten passeren. Maar tot zijn verbazing werd hem met een stopteken verzocht langs de kant van de weg bij een parkeerplaats te stoppen. André gehoorzaamde, stapte van zijn motor en nam de helm van zijn hoofd. Uit de politieauto stapten twee agenten, een mannelijke en een vrouwelijke, allebei keurig in dienstkleding. Hij glimlachte, dit was een mooie gelegenheid om zich meteen voor te stellen als hun nieuwe teamchef. Ze hoorden vast bij zijn nieuwe regiokorps. Maar de man en vrouw keken hem beiden ernstig aan. De vrouw vroeg hem meteen naar zijn rijbewijs, en de mannelijke agent bekeek zijn motor met kennis van zaken. Hij liep er langzaam omheen.

‘Uw snelheid, meneer. Weet u wel hoe hard u reed?’ Haar stem klonk gezaghebbend; dat moest hij toegeven.

Hij keek in haar bruine ogen, waarin geen enkel spoor van emotie te zien was.

‘Waarschijnlijk iets te hard,’ antwoordde André eerlijk. ‘U

hebt gelijk. Ik geef het toe.’ Hij overhandigde haar zijn rijbewijs en wilde zich verder verontschuldigen voor zijn weggedrag, maar kreeg de kans niet.

‘Tja, 160 kilometer per uur is inderdaad te hard, en ook niet toegestaan. Ik ben blij dat u dat zelf ook inziet. De maximale snelheid op deze snelweg is 120 kilometer. Daarom krijgt u van mij een bekeuring.’

De politieagente haalde meteen een boekje uit haar zak en begon driftig te schrijven. André hapte een moment naar adem. Werd er in deze regio gewerkt zonder waarschuwing? Hij had te hard gereden. Dat wilde hij niet ontkennen. Hij gaf het zelfs ruiterslijk toe. Maar meteen verbaliseren ging hem toch even wat te ver. De agente keek hem met een voldane glimlach om haar mond aan toen ze hem het verbaal samen met zijn rijbewijs aanreikte. ‘Als u een volgende keer iets harder rijdt, kunnen we zelfs uw rijbewijs in beslag nemen. Laat dit een waarschuwing zijn. Alstublieft, en nog een prettige dag gewenst.’

Ze draaide zich om en wenkte haar collega, die niet kon nalaten een compliment over zijn BMW BOXER uit te spreken. ‘Een prachtig exemplaar. Daar heeft de politie ook nog een lange periode op gereden.’

‘Nou Ernst, overdrijf je nu niet? De politie houdt zich altijd aan de verkeersregels, en dat deed deze man niet,’ hoorde André de agente nog zeggen voordat ze in hun dienstauto stapten.

André ritste zijn motorpak van boven een stukje open en duwde het proces-verbaal met zijn rijbewijs in een binnenzak. Hij keek de weggrijdende politieauto verongelijkt na. Uitslovers, dacht hij boos. Hij zou straks op het bureau meteen iets regelen om deze overtreding ongedaan te maken. Wat dachten ze wel? Ze moesten eens weten wie ze geverbaliseerd hadden. Het was te gek voor woorden. En dat zelfs zonder waarschuwing? Nee, die ijverige agente was nog niet van hem af. Hij zou haar weleens een lesje leren. Toen de politieauto tussen het overige verkeer op de snelweg verdwenen was, duwde André zijn helm weer op het hoofd en vervolgde hij zijn weg.

Op maandagmorgen stond Tessa al om halfzes op. Aan de kast hing haar politie-uniform, door haar moeder keurig gewassen en gestreken. Ze nam een douche en ging daarna gekleed in haar ochtendjas naar de keuken, waar moeder de ontbijttafel al had klaargemaakt. Vader en Fikkie kwamen door de achterdeur naar binnen. Vader stond 's morgens al om vijf uur op. Dat was hij gewend vanuit de tijd dat hij zelf nog de scepter zwaaide over het agrarische bedrijf. Daar was nooit verandering in gekomen. De hobbykippen, die hij erop nahield voor de eieren, waren intussen al gevoerd. Vader hield zijn pet ondersteboven in de hand; daar lagen zes grote eieren in. Hij gaf ze aan moeder en ging daarna stilzwijgend aan tafel zitten. De pet hing hij gewoontegetrouw aan zijn stoel.

‘Goedemorgen, pap. Verwacht u een drukke dag vandaag?’ Tessa glimlachte naar zijn weerbarstige gezicht.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Hm, ik ga straks een paar uur met Jacco het land op. Er is werk genoeg,’ bromde hij.

Toen Tessa een halfuur later haar auto het erf af wilde rijden, stond vader haar bij de oprit op te wachten. ‘Kijk je goed uit, voor al dat crimineel gespuis in de stad?’ hoorde ze hem bezorgd mompelen. Zijn ogen gleden over haar uniform.

Tessa glimlachte. ‘Natuurlijk, papaatje. Volgende week ziet u me hier wel weer een dagje verschijnen.’

Vader tikte tegen zijn pet en knikte kort. Zwaaien deed hij niet.

In haar achteruitkijkspiegel zag Tessa hem met zijn hark in de hand naar de moestuin lopen. Hij was altijd bezig, stilzitten was er niet bij.

Tessa haalde eens diep adem. Ze had een fijn weekend gehad. Zaterdag was ze met Nicolien, de jongens en moeder op stap geweest. Dat was een verademing geweest na de drukte van vorige week. Gisteren had moeder haar na de kerkdienst willen voorstellen aan een jongeman uit het dorp verderop, maar ze had zich haastig uit de voeten gemaakt. Ze hield er niet van als moeder dergelijke acties ondernam om haar aan de man te brengen. Nu lag er weer een nieuwe werkweek voor

haar. Op het bureau waren de collega's al present voor een briefing. Ze werden ingelicht over een nieuwe teamchef uit Den Haag die zich later deze ochtend op het bureau zou melden. Voorlopig moest ze met collega Ernst Wierda een paar uurtjes verkeerscontroles gaan uitoefenen op de snelweg.

Ernst parkeerde de dienstauto op een onopvallend plekje nabij een benzinstation. Het verkeer raasde voorbij, zonder de maximumsnelheid te overtreden. Na een kwartier reden Tessa en Ernst naar een andere locatie. Voordat ze die bereikten, zag Ernst een motorrijder rijden die waarschijnlijk dacht dat hij zich niet aan de verkeersregels hoefde te houden. Ernst trapte het gaspedaal diep in en voerde zijn snelheid eveneens hoog op. Uiteindelijk lukte het hem de motorrijder te passeren en hem op een parkeerplaats aan te houden.

‘Geef jij hem maar een bekeuring, Tessa,’ zei Ernst.

‘Ja, die man heeft een bekeuring verdiend. Als hij nog iets harder had gereden, was hij zijn rijbewijs kwijt geweest. Wat een lef, zeg.’

Ze stapten uit. Tessa zag dat de motorrijder zijn helm afnam. De man had een open, vriendelijk gezicht, alsof hij al zijn charme in de ring wilde gooien om onder een bekeuring uit te komen. Nou, dat zou ze niet laten gebeuren. Ze vroeg hem naar zijn rijbewijs en haalde daarna het bonboekje tevoorschijn. Met een ernstige blik op haar gezicht schreef ze een bekeuring uit. De man deed geen enkele moeite om zijn overtreding goed te praten. Tessa gaf hem zijn rijbewijs met bekeuring terug. Ernst was behoorlijk onder de indruk van de motor waarop de man zo hard gereden had. Maar Tessa toonde geen enkele belangstelling, ze vond het een gevaarlijk vervoermiddel. De meeste verkeersongevallen waarbij motorrijders betrokken raakten, liepen niet goed af. Niet zelden vond een motorrijder de dood, of raakte hij levensgevaarlijk gewond. Ze stapten weer in de dienstauto, en Ernst voegde de auto in het andere verkeer. Ze keurden de motorrijder geen blik meer waardig, en Tessa dacht niet eens meer aan de man die ze 's morgens vroeg bekeurd had, tot het moment dat ze op

het bureau voorgesteld werd aan André Bontekoe, de nieuwe teamchef uit Den Haag, die tijdelijk een zieke collega kwam vervangen. In zijn uniform zag de man er indrukwekkend uit. Brede schouders, dik donkerblond haar, blauwe ogen, snor, sikje. Deze man hadden ze vanmorgen langs de snelweg bekeurd vanwege zijn veel te hoge snelheid op de motor. Het zweet brak Tessa uit. Ze keek een ogenblik zijdelings naar Ernst, die ook tot de ontdekking was gekomen dat ze de nieuwe teamchef hadden bekeurd. Tessa kuchte. Ze vermande zich meteen. Wat ze hadden gedaan, was juist geweest. André Bontekoe had zijn bekeuring verdiend. Als teamchef bij de politie had hij zich aan de toegestane snelheid moeten houden. Nee, ze hoefde geen spijt te hebben van die bekeuring. Ze rechte haar schouders en glimlachte, maar de ernstige blik in haar ogen week geen moment.

‘Ik ben Tessa van Vliet. Prettig kennis met u te maken,’ zei ze toen ze hem een stevige handdruk gaf.

André Bontekoe keek haar doordringend aan, maar ze sloeg haar ogen niet neer. ‘Is dat zo? Onze eerste kennismaking was minder prettig voor mij. Die zal ik in ieder geval niet zo snel vergeten,’ zei hij vervolgens, met een sarcastische ondertoon in zijn stem.

‘U liet mij helaas geen andere keus. Het spijt me voor u.’ Tessa voelde haar hart bonken in haar keel. Hij dacht toch niet dat ze zijn verkeersovertreding zou wegwerken, alsof het een vergissing was? Ze voelde absoluut niets voor vriendjespolitiek. Deze man had zich schuldig gemaakt aan een grove verkeersovertreding. Een overtreding die ze als agente niet door de vingers mocht zien.

‘Een waarschuwing had ik in mijn situatie kunnen begrijpen,’ probeerde André zich alsnog te verdedigen.

Tessa fronste haar wenkbrauwen. ‘Bij kleine snelheidsovertredingen geef ik een waarschuwing. Maar bij de snelheid die u zich permitteerde, is een waarschuwing allang uit beeld verdwenen. Dat zult u vast en zeker begrijpen.’

André knikte. ‘Denkt collega Wierda er ook zo over?’

‘Daar steek ik m’n hand voor in het vuur.’ Tessa wilde dat André erover ophield. Zijn drammerige woorden zorgden voor veel onrust in haar binnenste, hoewel ze ervoor zorgde dat ze uiterlijk onbewogen leek. André Bontekoe werd de komende maanden wel haar nieuwe teamchef. Het zag er nu al naar uit dat hij haar met andere ogen zou bekijken, nu ze niet bereid was zijn bekeuring als een vergissing af te doen. Hij zou haar die nog lang kwalijk nemen.

Later sprak ze Ernst erover aan in de kantine. ‘Heeft Bontekoe met jou nog over die bekeuring gesproken?’

Ernst ontkende. ‘Ik voel me wel enigszins verlegen met de situatie, maar ja... we konden toch niet anders? Zijn asociale weggedrag verdiende dat bonnetje.’

Tessa haalde opgelucht adem. ‘Ik ben blij dat we aan dezelfde kant staan. Het ziet ernaar uit dat Bontekoe van dat bonnetje af wil.’

‘Dat kan ik begrijpen. Maar jij en ik zijn een team, Tess. We hebben juist gehandeld,’ vulde Ernst aan.

Na een korte lunch in de kantine stapten ze beiden haastig in hun dienstauto. Er was melding gemaakt van een auto-ongeluk. Tijdens de rit naar de plaats van het ongeval vergat Tessa het gesprek met haar nieuwe teamchef. Ze had al haar aandacht nodig bij de ravage die twee vrachtwagens op de snelweg hadden aangericht.

André bekeek de ongezellige woonkamer van zijn pension. De etage op de tweede verdieping was ruim, maar karig gemeubeld. Een kast, een eethoek en een stoel, meer stond er niet. Voor een radio en televisietoestel had hij zelf gezorgd. Zijn laptop stond op de eettafel, met een hoge stapel dossiers ernaast. Hij wilde vanavond nog wat administratief werk verrichten. De ziekte van zijn collega had voor een flinke werkachterstand gezorgd. Als hij hier enkele avonden tijd voor nam, zou hij volgende week met een schone lei kunnen beginnen. Dat had hij er graag voor over. André liep door iedere kamer van de etage. Hij dacht erover na wat klein meubilair uit

zijn woning in Den Haag tijdelijk naar dit pension te verhuizen. Hij was niet van plan iets nieuws aan te schaffen. Dat had ook geen zin. Over niet al te lange tijd moest hij toch terug naar het regiokorps Den Haag. Aan zijn slaapkamer was op het oosten een ruim balkon verbonden; via een deur kon hij er komen. Hij zou van de zonsopgang kunnen genieten als er niet van die lelijke torenhoge appartementen achter zijn pension waren gebouwd. Wat had de architect eigenlijk bezielde toen hij deze wijk op papier tekende? Alle woningen en appartementen, waaronder ook zijn pension, stonden veel te dicht op elkaar. Ze woonden hier als ratten in een val. Maatschappelijk gezien kon dat alleen maar problemen opleveren, mopperde André in zichzelf. En toch wist hij dat deze buurt keurig onderhouden werd en weinig maatschappelijke problemen kende. Dat was in Den Haag vaak anders. Daar zou een wijk als deze het predikaat achterstandswijk krijgen. Daarom was hij blij daar in een ruime buitenwijk te mogen wonen. Hij miste zijn riante hoekwoning die van alle gemakken was voorzien.

André duwde de balkondeur open en stapte naar buiten. Zijn ogen gleden naar de appartementen achter zijn pension. Zijn ogen bleven haken op de vierde etage, waar een jonge vrouw wat kledingstukken op een wasrekje hing. Er was in haar beweging iets wat hem bekend voorkwam. Toen ze zich na enkele minuten omdraaide en haar balkondeur weer achter zich dichttrok, herkende hij haar: Tessa van Vliet.

De mondhoeken van André trokken langzaam naar beneden. Woonde zij hier ook, in zijn buurt? Hij voelde in zijn binnenzak en haalde zijn rijbewijs met de bekeuring eruit. Eén ding moest hij wel toegeven: Tessa van Vliet liet zich niet snel manipuleren. Ze was ervan overtuigd dat ze als agente in zijn situatie juist had gehandeld. Hij had inderdaad veel te hard gereden en kon daar helemaal niets tegen inbrengen. Dat wilde hij ook niet; daar was hij meteen duidelijk in geweest. Eigenlijk was het niet fair van hem onder die bekeuring uit te willen komen. Ze had het gelijk aan haar kant. Zijn overtreding was

geen kleintje geweest. Hij moest zich eigenlijk schamen voor zijn schandalige weggedrag. Tessa had zich als een goede, onberispelijke agente gedragen. André zuchtte diep. Hij nam zich voor de bekeuring meteen te betalen zodra hij de beschikking binnen zou krijgen. Hij mocht het haar niet langer kwalijk nemen dat ze niet wilde meewerken aan het wegmoffelen van zijn overtreiding. En Wierda ook niet. Een toffe kerel, met een gezonde belangstelling voor motoren. Dat was André wel duidelijk geworden toen Ernst op die parkeerplaats met bewondering naar zijn mooie BMW BOXER keek.

In de woonkamer nam André zijn mobiele telefoon in de hand. Hij moest snel aan een maaltijd zien te komen. Het was al acht uur geweest, en zijn maag knorde. Lang hoefde hij niet na te denken. Op het bureau had hij het nummer van een pizzeria in de buurt genoteerd. Hij zou een pizza laten bezorgen. Dat zou zijn honger voor vandaag wel stillen. André drukte het nummer in en gaf zijn bestelling door. Tot het moment dat de pizzakoerier aanbelde, ging hij aan de eettafel zitten en nam hij alvast een paar dossiers door.

Ondanks de tijdrovende afhandeling van het ongeval op de snelweg, waar twee vrachtwagens met elkaar in botsing waren gekomen, was Tessa nog op tijd thuis. Haar appartement lag erbij zoals ze het vrijdagmiddag had verlaten om naar 'De wijde blik' te gaan. Terwijl ze zich omkleedde, herinnerde ze zich haar gesprek met Hanneke weer. Peinzend hing ze haar politie-uniform aan de kast en ze nam zich voor vanavond een uurtje naar Jessica te gaan. Er was iets niet in de haak met beide zusjes; dat was duidelijk. Hanneke maakte zich zorgen, en dat zat Tessa enorm dwars. Hanneke stond altijd zo vrolijk en positief in het leven. Er moest iets zijn. Ze wilde erachter komen waarom Jessica het contact met Hanneke bewust uit de weg ging. Tessa kon niets zinnigs bedenken. Daarom wilde ze er meer van weten. Ze hoopte dat het een kleinigheidje was, iets wat met een verhelderend gesprekje uit de weg kon worden geholpen. Ze kookte een eenvoudige, snelle maaltijd, hing

een wasje aan een rek op het balkon en verliet om halfacht haar woning op de vierde etage.

Jessica woonde niet zo ver van Breda, in het nabijgelegen Oosterhout. Ze woonde daar al twee jaar samen met Peter Struik. Aan trouwen wilden beiden nog lang niet denken, tot groot verdriet van Sjaantje en Herman Bijl. De ouders van Jessica hadden er eerst veel ophef over gemaakt. Het strookte niet met hun bijbelse normen ongetrouwd bij elkaar te wonen. Als Peter echt van hun dochter hield, vroeg hij haar eerst ten huwelijk. Maar Peter en Jessica hadden zich niets laten gezegd. Ze waren allebei volwassen en wijs genoeg om die keuze zelf te maken. Ze wilden samen hun leven invullen op de wijze die zij goed achtten. Daar hoorde een huwelijk voorlopig niet bij. Ze hadden voor een andere vorm gekozen: een samenlevingscontract bij de notaris. Uiteindelijk hadden Sjaantje en Herman zich erbij neergelegd. Jessica was vanwege haar hardhorendheid altijd hun zorgenkind geweest. Ze zagen dat Peter zich ondanks hun meningsverschil als een zorgzame, betrouwbare partner ontpopte. Uiteindelijk waren ze ermee gestopt over dit onderwerp door te zeuren. De verstandhouding was daarna weer als vanouds. Het was duidelijk dat Jessica zich niet snel van een standpunt liet afbrengen, dacht Tessa onderweg. Jessica moest dus een heel goede reden hebben om het contact met Hanneke op een laag pitje te houden.

In de straat waar Jessica en Peter woonden, zag Tessa al van een afstand dat hun auto niet voor de deur geparkeerd stond. Even welde teleurstelling in haar op. Jessica was vast niet thuis. Nou ja, dan had ze haar bezoek maar van tevoren moeten aankondigen. Dat risico liep je nu eenmaal bij een onverwachte actie als deze. Maar toen ze uit haar auto stapte en langs het huis liep, zag ze een fiets voor het huis staan. Het bordje met SH, dat slechthorenden doorgaans achter op hun spatbord hadden gemonteerd, verried dat het de fiets van Jessica was. Tessa gluurde door het raam van de woonkamer naar binnen. Daar zag ze Jessica op de bank zitten, met een boek in haar hand.

Jessica trok verbaasd haar wenkbrauwen op toen ze opendeed en Tessa zag staan. ‘Kom binnen. Trek je jas uit,’ zei ze vriendelijk. Ze articuleerde de woorden duidelijk. Ze hielp Tessa uit haar jack. ‘Wat een verrassing, zeg. Lust je koffie, of heb je liever thee?’

‘Koffie,’ antwoordde Tessa. Ze zorgde ervoor dat Jessica haar vol in het gezicht kon kijken, zodat ze met haar ogen de bewegingen van haar mond kon volgen. ‘Is Peter er niet?’

‘Peter is een uurtje sporten. Hij komt straks weer.’ Jessica gebaarde naar de bank, zodat Tessa kon gaan zitten. Zelf verdween ze in de keuken.

Ze hadden een leuk huis, vond Tessa. Ruim, met een strakke inrichting en weinig tierelantijntjes. Heel anders dan bij Hanneke en Ben, waar het speelgoed van de kinderen momenteel de toon aangaf in de woonkamer. Maar dat kon nu eenmaal niet anders, met drie kleintjes. Als Jessica en Peter over een tijdje zelf kinderen zouden krijgen...

Hier stokten Tessa’s gedachten even. Haar eigen gemis aan een partner stak ineens de kop op. Ze was altijd alleen. Ze kon alleen maar dromen over een man en kinderen, en geen enkel plan voor de toekomst maken. De eenzaamheid overviel haar. Straks zou Peter thuiskomen voor Jessica. Maar zelf zou ze thuiskomen in een leeg appartement, waar niemand op haar wachtte.

Jessica stond ineens met een dienblad voor haar neus en maakte een einde aan haar gedachten door een mok koffie voor haar neer te zetten. Ze nam plaats tegenover Tessa.

‘Wat brengt jou hier? Meestal bel je om op visite te komen.’

‘Ik weet dat het onverwacht is, maar ik wil graag met je praten, Jessica. Het kan niet langer wachten.’

‘Dat klinkt ernstig.’ Jessica glimlachte en dronk van haar koffie.

‘Ik ben vrijdagavond bij Hanneke geweest,’ begon ze met enige aarzeling in haar stem, zoekend naar de juiste woorden. Ze kon maar beter meteen duidelijkheid geven over haar komst en er niet omheen draaien.

‘Hanneke...’ Er trok een schaduw over Jessica’s gezicht. ‘Heeft zij je soms naar mij gestuurd?’

Tessa wist meteen zeker dat Hanneke zich niets verbeeldde. Er was iets vreemds in Jessica’s houding. Ze reageerde zo lichtgeraakt.

‘Nou nee, dat was mijn eigen keuze.’

‘Het lijkt er niet op. Weet Hanneke dat jij hier bent?’

Tessa schokschouderde. ‘Hanneke weet niet dat ik op dit moment bij je ben. Ik heb haar wel gezegd dat ik deze week naar je toe wilde gaan.’

Jessica schudde haar hoofd en zuchtte diep. ‘Er is echt niets aan de hand, Tess. Ik wil alleen maar... wat afstand. Hanneke heeft geen fulltimebaan meer, zoals ik. Het lukt me niet meer haar wekelijks te bezoeken. Ik heb het zo druk.’

‘Is dat werkelijk zo, Jessica? Hanneke maakt zich zorgen om jullie relatie. Han en jij waren altijd zo close met elkaar. Waarom die afstand? Ze mist je. Je bent verzot op haar kindertjes, en de kleintjes missen je ook.’

Jessica stond op en ging voor het raam staan, dat uitkeek op de tuin, met haar rug naar Tessa toe. Het duurde lang voordat ze zich weer omdraaide.

Tessa zag tranen in Jessica’s ogen en schrok. Jessica had haar niet de waarheid verteld. Er moest meer zijn. ‘Jess, ik wil me nergens mee bemoeien, maar je weet dat Hanneke en ik al vanaf de schoolbanken vriendinnen zijn. Ik vind het vreselijk werkeloos toe te zien dat Hanneke verdriet heeft en zich zorgen maakt om jou.’

‘Hanneke is mijn liefste zus. Altijd geweest. Dat weet jij ook. Maar... ik kan er niet over praten, Tess. Ik heb die afstand voorlopig nodig. Het kan niet anders.’

In de ogen van Jessica las Tessa angst en wanhoop.

Jessica frommelde een zakdoekje in elkaar en trok er daarna zenuwachtig aan. Vervolgens frommelde ze het weer in elkaar.

Tessa nam zich voor om niet langer over de situatie door te praten. Dat had geen zin. Jessica zou vrijwillig moeten vertellen wat haar dwarszat.

‘Als het moment komt dat je erover wilt praten, staat mijn deur altijd open.’

‘Dank je,’ zei Jessica. ‘Dat zal ik niet vergeten.’

Tessa dronk haar mok koffie leeg en informeerde voorzichtig naar Jessica’s werk. Ze verzorgde de boekhouding van een computerbedrijf en had het er prima naar haar zin. Toen Peter een tijdje later met zijn sporttas binnenkwam, stond Tessa op. ‘Ik ga. Morgen wordt het weer een drukke dag. We hebben tijdelijk een nieuwe teamchef.’ Met haar jack over haar arm vertelde Tessa wat ze vanmorgen had gedaan.

‘Je hebt je nieuwe teamchef een bekeuring gegeven? Nou, jij durft,’ lachte Peter.

Jessica lachte mee, maar het ging niet van harte.

Met een bezwaard gevoel verliet Tessa daarna hun woning. Het probleem tussen Hanneke en Jessica was voorlopig nog niet opgelost. Naar het zich liet aanzien, was het ernstig.

Toen ze haar appartement binnenliep, sprong de eenzaamheid op haar af. Die zorgde voor een sombere stemming. Ze probeerde alle voordelen van het alleen zijn op te noemen. Dat werkte vaak goed. Dan raakte ze haar somberheid kwijt. Maar vanavond niet. Ze besloot niet te laat naar bed te gaan.

Vanuit haar slaapkamerraam keek ze naar het gebouw achter het appartementencomplex. Een keurig pension. Op de tweede etage brandde volop licht. Die woning had een maand leeg gestaan, wist ze. Maar nu was er dus weer een nieuwe huurder. Ze schoof de slaapkamergordijnen dicht.

OP EEN DWAALSPOOR



Eigentijdse roman vol verwickelingen, waarin de liefde het laatste woord heeft!

Tessa van Vliet is best tevreden met haar leven. Ze is dertig jaar, heeft een leuke baan bij de politie, fijne vrienden en een lieve familie. Alleen in de liefde wil het niet zo vlotten. De ware is er nog niet voor haar, terwijl haar hartsvriendin Hanneke een gezin heeft met drie prachtige kinderen. Dat maakt haar weleens jaloers, maar de liefde laat zich niet dwingen. Ze maakt op een bijzondere manier kennis met haar nieuwe teamchef, die ook nog eens dicht bij haar blijkt te zijn komen wonen. Een ontmoeting tijdens haar werk met juwelier Stefan Merkelbach brengt haar leven in een stroomversnelling. Is dit de liefde waarop Tessa heeft gewacht?

Ria van der Ven-Rijken woont en werkt in Waalwijk. Naast de liefde voor het schrijverschap werkt ze parttime in de zorg. Mede daardoor kenmerken haar romans zich door realistische en eigentijdse stijl.

ISBN 978 90 5977 374 5 • NUR 344



VCL serie

www.vclserie.nl



9 789059 773745